KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 6.12.2013 r.
COM(2013) 867 final

ANNEX 2

ZAŁĄCZNIK

do

Wniosku dotyczącego decyzji Rady

w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES)

ZAŁĄCZNIK II

DODATEK

Podpisano w Waszyngtonie, dnia 3 marca 1973.

Zmieniono w Bonn, dnia 22 czerwca 1979 r.

Zmieniono w Gaborone, dnia 30 kwietnia 1983 r.

Umawiające się państwa,

uznając, że dzika fauna i flora w jej wielorakich, pięknych i różnorodnych formach stanowi niezastąpioną część naturalnych systemów przyrody ziemskiej, która musi być zachowana dla obecnych i przyszłych pokoleń;

świadome stale rosnącej wartości dzikiej fauny i flory z punktu widzenia estetyki, nauki, kultury, rekreacji i ekonomii;

uznając, że społeczeństwa i państwa są i powinny być najlepszymi obrońcami własnej dzikiej fauny i flory;

uznając ponadto, że współpraca międzynarodowa jest podstawowym czynnikiem ochrony niektórych gatunków dzikich zwierząt i roślin przed nadmierną eksploatacją powodowaną handlem międzynarodowym;

przekonane o pilności podjęcia właściwych kroków w tym celu,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł I

Definicje

W rozumieniu niniejszej Konwencji, jeżeli z treści nie wynika inaczej:

a) „gatunek” oznacza każdy gatunek, podgatunek bądź jego odrębną geograficzną populację;

b) „okaz” oznacza:

(i) każde zwierzę lub roślinę, żywe lub martwe;

(ii) w odniesieniu do zwierząt: gdy chodzi o gatunki objęte załącznikami I i II – każdą łatwo rozpoznawalną ich część lub produkt pochodny, a gdy chodzi o gatunki objęte załącznikiem III – każdą łatwo rozpoznawalną ich część lub produkt pochodny, jeżeli zostały one objęte tym załącznikiem;

(iii) w odniesieniu do roślin: gdy chodzi o gatunki objęte załącznikiem I – każdą łatwo rozpoznawalną ich część lub produkt pochodny, a gdy chodzi o gatunki objęte załącznikami II i III – każdą łatwo rozpoznawalną ich część lub produkt pochodny, jeżeli są one objęte tymi załącznikami;

c) „handel” oznacza wywóz, ponowny wywóz, przywóz i sprowadzenie z morza;

d) „ponowny wywóz” oznacza wywóz każdego okazu, który został uprzednio wwieziony;

e) „sprowadzenie z morza” oznacza wwiezienie do państwa okazów jakiegokolwiek gatunku, które zostały pobrane ze środowiska morskiego niebędącego pod jurysdykcją żadnego państwa;

f) „organ naukowy” oznacza krajowy organ naukowy, wyznaczony zgodnie z artykułem IX;

g) „organ zarządzający” oznacza krajowy organ zarządzający, wyznaczony zgodnie z artykułem IX;

h) „Strona” oznacza państwo, w stosunku do którego niniejsza Konwencja weszła w życie.

Artykuł II

Podstawowe zasady

1. Załącznik I obejmuje wszystkie gatunki zagrożone wyginięciem, które są lub mogą być przedmiotem handlu. Handel okazami tych gatunków powinien być poddany szczególnie ścisłej regulacji w celu zapobieżenia dalszemu zagrożeniu ich istnienia i może być dozwolony jedynie w wyjątkowych okolicznościach.

2. Załącznik II obejmuje:

a) wszystkie gatunki, które wprawdzie niekoniecznie już teraz są zagrożone wyginięciem, niemniej mogą stać się takimi, jeżeli handel okazami tych gatunków nie zostanie poddany ścisłej regulacji mającej zapobiec eksploatacji niedającej się pogodzić z ich przetrwaniem; oraz

b) niektóre gatunki, które powinny być przedmiotem regulacji w celu poddania skutecznej kontroli handlu okazami gatunków, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu.

3. Załącznik III obejmuje wszystkie gatunki, co do których jedna ze Stron uzna swoją właściwość do objęcia ich regulacją mającą na celu zapobieżenie lub ograniczenie eksploatacji tych gatunków i wymagającą współpracy innych Stron w zakresie kontroli handlu.

4. Strony zezwalają na handel okazami gatunków objętych załącznikami I, II i III wyłącznie zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji.

Artykuł III

Regulacja handlu okazami gatunków objętych załącznikiem I

1. Wszelki handel okazami gatunków objętych załącznikiem I odbywa się zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

2. Wywóz jakichkolwiek okazów należących do gatunków objętych załącznikiem I wymaga uprzedniego uzyskania i przedstawienia zezwolenia wywozowego. Takie zezwolenie można uzyskać jedynie po spełnieniu następujących warunków:

a) organ naukowy państwa wywozu wydał opinię, że wywóz nie wpłynie negatywnie na przetrwanie tego gatunku;

b) organ zarządzający państwa wywozu ustalił, że okaz nie został pozyskany z naruszeniem obowiązującego prawa tego państwa o ochronie zwierząt i roślin;

c) organ zarządzający państwa wywozu ustalił, że każdy żywy okaz zostanie przygotowany i będzie przewożony w sposób zapobiegający ryzyku okaleczenia, zachorowania lub okrutnego traktowania; oraz

d) organ zarządzający państwa wywozu ustalił, że zostało uzyskane zezwolenie na przywóz danego okazu.

3. Przywóz okazów należących do gatunków objętych załącznikiem I będzie wymagał uprzedniego uzyskania i przedstawienia zezwolenia na przywóz oraz zezwolenia na wywóz

albo świadectwa ponownego wywozu. Zezwolenie na przywóz będzie można uzyskać jedynie po spełnieniu następujących warunków:

a) organ naukowy państwa przywozu wydał opinię, że przywóz nie wpłynie negatywnie na przetrwanie określonego gatunku;

b) organ naukowy państwa przywozu ustalił, że proponowany odbiorca żywego okazu posiada wyposażenie odpowiednie do przetrzymywania go i opieki nad nim;

c) organ zarządzający państwa przywozu ustalił, że okaz nie zostanie przeznaczony głównie do celów handlowych.

4. Ponowny wywóz jakichkolwiek okazów należących do gatunków objętych załącznikiem I wymaga uprzedniego uzyskania i przedstawienia świadectwa ponownego wywozu. Takie świadectwo można uzyskać jedynie po spełnieniu następujących warunków:

a) organ zarządzający państwa ponownego wywozu ustalił, że okaz został przywieziony do tego państwa zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji;

b) organ zarządzający państwa ponownego wywozu ustalił, że każdy żywy okaz zostanie przygotowany i będzie przewożony w sposób zapobiegający ryzyku okaleczenia, zachorowania lub okrutnego traktowania;

c) organ zarządzający państwa ponownego wywozu ustalił, że na każdy żywy okaz zostało uzyskane zezwolenie na przywóz.

5. Sprowadzenie z morza okazów należących do gatunków objętych załącznikiem I wymaga uprzedniego uzyskania świadectwa od organu zarządzającego państwa, na którego terytorium następuje sprowadzenie. Takie świadectwo można uzyskać jedynie po spełnieniu następujących warunków:

a) organ naukowy państwa, na którego terytorium następuje sprowadzenie, wydał opinię, że nie wpłynie ono negatywnie na przetrwanie określonego gatunku;

b) organ zarządzający państwa, na którego terytorium następuje sprowadzenie, ustalił, że proponowany odbiorca żywego okazu posiada wyposażenie odpowiednie do przetrzymywania go i opieki nad nim; oraz

c) organ zarządzający państwa, na którego terytorium następuje sprowadzenie, ustalił, że okaz nie zostanie przeznaczony głównie do celów handlowych.

Artykuł IV

Regulacja handlu okazami gatunków objętych załącznikiem II

1. Wszelki handel okazami gatunków objętych załącznikiem II odbywa się zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

2. Wywóz jakichkolwiek okazów należących do gatunków objętych załącznikiem II wymaga uprzedniego uzyskania i przedstawienia zezwolenia wywozowego. Takie zezwolenie można uzyskać jedynie po spełnieniu następujących warunków:

a) organ naukowy państwa wywozu wydał opinię, że wywóz nie wpłynie negatywnie na przetrwanie tego gatunku;

b) organ zarządzający państwa wywozu ustalił, że okaz nie został pozyskany z naruszeniem obowiązującego prawa tego państwa o ochronie zwierząt i roślin;

c) organ zarządzający państwa wywozu ustalił, że każdy żywy okaz zostanie przygotowany i będzie przewożony w sposób zapobiegający ryzyku okaleczenia, zachorowania lub okrutnego traktowania.

3. Organ naukowy każdej ze Stron kontroluje zarówno wydawane przez Stronę zezwolenia na wywóz okazów należących do gatunków objętych załącznikiem II, jak i sam wywóz tych okazów. Jeżeli organ naukowy stwierdza, że należy ograniczyć wywóz okazów któregokolwiek z tych gatunków w celu utrzymania tego gatunku na całym obszarze jego występowania, na poziomie zgodnym z jego rolą w ekosystemach, w których występuje, i wyraźnie wyższym od poziomu, który mógłby kwalifikować ten gatunek do objęcia go załącznikiem I, organ ten zaleca właściwemu organowi zarządzającemu odpowiednie środki, jakie należy zastosować w celu ograniczenia udzielania zezwoleń na wywóz okazów tego gatunku.

4. Przywóz okazów należących do gatunków objętych załącznikiem II wymaga uprzedniego przedstawienia zezwolenia na wywóz albo świadectwa ponownego wywozu.

5. Ponowny wywóz jakichkolwiek okazów należących do gatunków objętych załącznikiem II wymaga uprzedniego uzyskania i przedstawienia świadectwa ponownego wywozu. Takie świadectwo można uzyskać jedynie po spełnieniu następujących warunków:

a) organ zarządzający państwa ponownego wywozu ustalił, że okaz został przywieziony do tego państwa zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji; oraz

b) organ zarządzający państwa ponownego wywozu ustalił, że każdy żywy okaz zostanie przygotowany i będzie przewożony w sposób zapobiegający ryzyku okaleczenia, zachorowania lub okrutnego traktowania.

6. Sprowadzenie z morza okazów należących do gatunków objętych załącznikiem II wymaga uprzedniego uzyskania świadectwa od organu zarządzającego państwa, na którego terytorium następuje sprowadzenie. Takie świadectwo można uzyskać jedynie po spełnieniu następujących warunków:

a) organ naukowy państwa, na którego terytorium następuje sprowadzenie, wydał opinię, że nie wpłynie ono negatywnie na przetrwanie określonego gatunku;

b) organ zarządzający państwa, na którego terytorium następuje sprowadzenie, ustalił, że każdy żywy okaz będzie przetrzymywany w sposób zapobiegający ryzyku okaleczenia, zachorowania lub okrutnego traktowania.

7. Świadectwa, o których mowa w ustępie 6 niniejszego artykułu, można uzyskać – po wydaniu opinii przez organ naukowy, skonsultowanej z innymi krajowymi organami naukowymi lub, w razie potrzeby, z międzynarodowymi organami naukowymi – na okresy nieprzekraczające jednego roku w odniesieniu do łącznej liczby okazów, których sprowadzenie zostało dopuszczone w tych okresach.

Artykuł V

Regulacja handlu okazami gatunków objętych załącznikiem III

1. Wszelki handel okazami gatunków objętych załącznikiem III odbywa się zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

2. Wywóz jakichkolwiek okazów należących do gatunków objętych załącznikiem III z każdego państwa, które objęło te gatunki załącznikiem III, wymaga uprzedniego uzyskania i przedstawienia zezwolenia na wywóz. Takie zezwolenie można uzyskać jedynie po spełnieniu następujących warunków:

a) organ zarządzający państwa wywozu ustalił, że okaz nie został pozyskany z naruszeniem obowiązującego w tym państwie prawa o ochronie zwierząt i roślin; oraz

b) organ zarządzający państwa wywozu ustalił, że każdy żywy okaz zostanie przygotowany i będzie przewożony w sposób zapobiegający ryzyku okaleczenia, zachorowania lub okrutnego traktowania.

3. Z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ustępie 4 niniejszego artykułu przywóz jakichkolwiek okazów należących do gatunków objętych załącznikiem III wymaga uprzedniego przedstawienia świadectwa pochodzenia, a w przypadkach gdy przywóz następuje z państwa, które objęło określone gatunki załącznikiem III – zezwolenia na wywóz.

4. W przypadku ponownego wywozu dowodem dla państwa przywozu, że postanowienia Konwencji zostały zachowane w odniesieniu do danego okazu, jest świadectwo uzyskane od organu zarządzającego państwa ponownego wywozu, stwierdzające, że określony okaz został przetworzony w tym państwie lub jest ponownie wwożony.

Artykuł VI

Zezwolenia i świadectwa

1. Zezwolenia i świadectwa uzyskiwane na podstawie postanowień artykułów III, IV i V są zgodne z postanowieniami niniejszego artykułu.

2. Zezwolenie na wywóz zawiera informacje wyszczególnione we wzorze podanym w załączniku IV; uprawnia ono do wywozu jedynie w okresie sześciu miesięcy od daty wystawienia.

3. Każde zezwolenie lub świadectwo zawiera tytuł niniejszej Konwencji, nazwę i pieczęć organu zarządzającego, który je wydał, oraz numer kontrolny przydzielony przez organ zarządzający.

4. Każda kopia zezwolenia lub świadectwa wydanego przez organ zarządzający jest wyraźnie oznaczona jako kopia; kopii tych nie można używać zamiast oryginału, chyba że na kopii stwierdzono inaczej.

5. Dla każdej przesyłki okazów wymagane jest odrębne zezwolenie lub świadectwo.

6. Organ zarządzający państwa, do którego przywieziono jakikolwiek okaz, zatrzymuje i anuluje zezwolenie na wywóz lub świadectwo ponownego wywozu oraz każde odnośne zezwolenie na przywóz przedstawione przy przywozie tego okazu.

7. Jeżeli jest to właściwe i wykonalne, organ zarządzający może opatrzyć okaz znakiem pozwalającym na jego identyfikację. Przez „znak” rozumie się wszelkie nieusuwalne oznaczenia, plomby ołowiane lub inne odpowiednie środki umożliwiające identyfikację okazów i sporządzone w sposób utrudniający jego podrobienie przez osoby niepowołane, tak dalece, jak tylko jest to możliwe.

Artykuł VII

Zwolnienia i inne specjalne postanowienia dotyczące handlu

1. Postanowień artykułów III, IV i V nie stosuje się do tranzytu okazów przez lub ich przeładunku na terytorium Strony, w czasie gdy okazy te objęte są kontrolą celną.

2. W przypadku gdy organ zarządzający państwa wywozu lub ponownego wywozu ustali, że okaz został nabyty zanim postanowienia niniejszej Konwencji zaczęły w stosunku do niego

obowiązywać, postanowienia artykułów III, IV i V nie obowiązują w stosunku do tego okazu, pod warunkiem wydania przez organ zarządzający odpowiedniego świadectwa.

3. Postanowień artykułów III, IV i V nie stosuje się do okazów będących dobrami osobistymi lub częścią majątku gospodarstwa domowego. Takie zwolnienie nie ma zastosowania:

a) w odniesieniu do okazów gatunków objętych załącznikiem I, które zostały nabyte przez właściciela poza granicami państwa jego stałego pobytu i są przywożone do tego państwa;

b) w odniesieniu do okazów gatunków objętych załącznikiem II:

(i) które zostały nabyte przez właściciela poza państwem jego stałego pobytu i w państwie, w którego naturalnym środowisku zostały odłowione lub zebrane;

(ii) które są przywożone do państwa stałego pobytu właściciela; oraz

(iii) gdy państwo, w którego naturalnym środowisku zostały odłowione lub zebrane, wymaga uprzedniego udzielenia zezwolenia na wywóz,

chyba że organ zarządzający ustalił, iż okazy zostały nabyte zanim postanowienia niniejszej konwencji zaczęły w stosunku do nich obowiązywać

4. Okazy gatunków zwierząt objętych załącznikiem I, hodowane w niewoli dla celów handlowych, lub gatunków roślin objętych załącznikiem I, sztucznie rozmnażanych dla celów handlowych, uważa się za okazy gatunków objętych załącznikiem II.

5. Jeżeli organ zarządzający państwa wywozu ustalił, że okaz określonego gatunku zwierząt został wyhodowany w niewoli lub okaz gatunku roślin został sztucznie rozmnożony albo że chodzi o część takiego zwierzęcia lub rośliny lub też o otrzymany z nich produkt, wydane przez organ zarządzający świadectwo stwierdzające ten fakt akceptuje się zamiast zezwoleń lub świadectw wymaganych zgodnie z postanowieniami artykułów III, IV lub V.

6. Postanowień artykułów III, IV i V nie stosuje się w przypadku pożyczek, darów lub wymiany o charakterze niehandlowym, mających miejsce pomiędzy naukowcami lub instytucjami naukowymi zarejestrowanymi przez organy zarządzające ich państw, w odniesieniu do okazów zielnikowych lub okazów muzealnych zakonserwowanych, zasuszonych lub zatopionych albo w odniesieniu do żywego materiału roślinnego opatrzonego etykietą wydaną lub potwierdzoną przez organ zarządzający.

7. Organ zarządzający każdego państwa może wyrazić zgodę na odstąpienie od wymogów artykułów III, IV i V oraz na przewożenie bez zezwoleń lub świadectw okazów stanowiących część objazdowych ogrodów zoologicznych, cyrków, menażerii, wystaw roślin lub innych wystaw objazdowych, pod warunkiem że:

a) eksporter lub importer podał temu organowi zarządzającemu pełną charakterystykę tych okazów;

b) okazy należą do jednej z kategorii wymienionych w ustępach 2 lub 5 niniejszego artykułu; oraz

c) organ zarządzający ustalił, że każdy żywy okaz będzie przewożony i doglądany w sposób minimalizujący ryzyko okaleczenia, zachorowania lub okrutnego traktowania.

Artykuł VIII

Środki, które Strony mają podjąć

1. Strony podejmują odpowiednie środki w celu wykonania postanowień niniejszej Konwencji oraz zakazania handlu okazami zwierząt i roślin, stanowiącego naruszenie tych postanowień. Środki te obejmują:

a) karanie za handel lub posiadanie takich okazów albo za obydwa naruszenia; oraz

b) konfiskatę lub odesłanie takich okazów do państwa wywozu.

2. Poza środkami podjętymi zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu Strona może, gdy uważa to za konieczne, ustanowić wewnętrzny tryb postępowania w sprawie zwrotu wydatków, jakie poniosła w związku z konfiskatą okazów, które były przedmiotem handlu naruszającego postanowienia niniejszej Konwencji.

3. W miarę możliwości Strony zapewniają, aby wszelkie formalności wymagane w handlu okazami były załatwiane jak najszybciej. W celu ułatwienia tych formalności każda Strona może wyznaczyć porty wyjścia i porty wejścia, w których okazy powinny być zgłaszane do odprawy celnej. Strony zapewniają także, aby każdy żywy okaz był w czasie tranzytu, przetrzymywania lub przewozu doglądany w sposób zapobiegający ryzyku okaleczenia, zachorowania lub okrutnego traktowania.

4. W przypadku konfiskaty żywego okazu w wyniku środków zastosowanych na podstawie postanowień ustępu 1 niniejszego artykułu:

a) okaz ten zostaje powierzony organowi zarządzającemu państwa, które dokonało konfiskaty,

b) organ zarządzający, po konsultacji z państwem wywozu, zwraca okaz temu państwu na jego koszt albo przekazuje do schroniska lub innego miejsca, które organ ten uzna za odpowiednie i zgodne z celami niniejszej Konwencji.

c) organ zarządzający może zasięgnąć opinii organu naukowego lub – jeśli uzna to za stosowne – skonsultować się z Sekretariatem w celu ułatwienia podjęcia decyzji przewidzianej w literze b) niniejszego ustępu, łącznie z wyborem schroniska lub innego miejsca.

5. Schronisko, o którym mowa w ustępie 4 niniejszego artykułu, oznacza instytucję powołaną przez organ zarządzający do opieki nad żywymi okazami, zwłaszcza tymi, które zostały skonfiskowane.

6. Każda Strona prowadzi rejestr dotyczący handlu okazami gatunków objętych załącznikami I, II i III, który obejmuje:

a) nazwiska i adresy eksporterów i importerów; oraz

b) liczbę i rodzaj wydanych zezwoleń i świadectw; państwa, z którymi taki handel miał miejsce; liczbę lub ilości i rodzaj okazów, nazwy gatunków zgodne z nazwami gatunków ujętych w załącznikach I, II i III oraz, stosownie do okoliczności, wielkość i płeć przedmiotowych okazów.

7. Każda Strona sporządza okresowe sprawozdania dotyczące stosowania przez nią niniejszej Konwencji i przekazuje je Sekretariatowi:

a) roczne sprawozdanie zawierające streszczenie informacji wymienionych w ust. 6 lit. b) niniejszego artykułu; oraz

b) dwuletnie sprawozdanie o środkach ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych podejmowanych w celu wykonania postanowień niniejszej konwencji.

8. Informacje, o których mowa w ust. 7 niniejszego artykułu są udostępniane publicznie w takim zakresie, w jakim pozwala na to prawo zainteresowanego państwa.

Artykuł IX

Organy zarządzające i naukowe

1. Dla celów niniejszej Konwencji każda Strona wyznacza:

a) jeden lub więcej organów zarządzających właściwych do wydawania zezwoleń lub świadectw w imieniu tej Strony;

b) jeden lub więcej organów naukowych.

2. Równocześnie ze złożeniem dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia państwo składające informuje rząd będący depozytariuszem o nazwie i adresie organu zarządzającego upoważnionego do porozumiewania się z innymi Stronami oraz z Sekretariatem.

3. Wszelkie informacje na temat zmian dotyczących wyznaczenia lub upoważnienia dokonanego na podstawie postanowień niniejszego artykułu są przekazywane przez zainteresowaną Stronę Sekretariatowi, który następnie powiadamia o nich wszystkie pozostałe Strony.

4. Organ zarządzający, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, przekazuje, na prośbę Sekretariatu lub organu zarządzającego innej Strony odciski stempli, pieczęci lub innych oznakowań używanych do stwierdzania autentyczności zezwoleń lub świadectw.

Artykuł X

Handel z państwami, które nie są Stronami Konwencji

W przypadku wywozu lub ponownego wywozu do państwa niebędącego Stroną niniejszej Konwencji albo przywozu pochodzącego z takiego państwa Strony mogą zamiast zezwoleń i świadectw wymaganych niniejszą Konwencją uznawać podobne dokumenty wydane przez właściwe organy tego państwa; dokumenty te powinny zasadniczo odpowiadać warunkom odnoszącym się do zezwoleń i świadectw, ustalonym w niniejszej Konwencji.

Artykuł XI

Konferencja Stron

1. Sekretariat zwoła sesję Konferencji Stron nie później niż dwa lata po wejściu w życie niniejszej Konwencji.

2. Następnie Sekretariat zwołuje sesje zwyczajne Konferencji co najmniej raz na dwa lata, chyba że Konferencja zdecyduje inaczej, a sesje nadzwyczajne – na pisemny wniosek co najmniej jednej trzeciej Stron.

3. Na sesjach zwyczajnych lub nadzwyczajnych tej Konferencji Strony dokonują przeglądu stosowania niniejszej Konwencji i mogą:

a) podejmować wszelkie decyzje konieczne dla umożliwienia Sekretariatowi wykonywania jego obowiązków oraz przyjmować przepisy finansowe;

b) rozpatrywać i przyjmować poprawki do załączników I i II zgodnie z artykułem XV;

c) dokonywać przeglądu postępów poczynionych w dziedzinie odbudowy i zachowania gatunków objętych załącznikami I, II i III;

d) przyjmować i analizować wszelkie sprawozdania przedstawione przez Sekretariat lub którąkolwiek Stronę; oraz

e) w stosownych przypadkach, wydawać zalecenia w celu usprawnienia stosowania niniejszej Konwencji.

4. Na każdej sesji zwyczajnej Strony mogą określić czas i miejsce następnej sesji zwyczajnej, która ma się odbyć zgodnie z postanowieniami ust. 2 niniejszego artykułu.

5. Na każdej sesji Strony mogą ustalić i przyjąć regulamin tej sesji.

6. Organizacja Narodów Zjednoczonych, jej organizacje wyspecjalizowane, Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej, jak również każde państwo niebędące Stroną niniejszej Konwencji mogą być reprezentowane na sesjach Konferencji przez obserwatorów, którzy będą mieli prawo uczestniczenia w sesji bez prawa do głosowania.

7. Wszystkie organy lub instytucje mające techniczne kwalifikacje w dziedzinie ochrony, utrzymania i zarządzania w odniesieniu do dzikich zwierząt i roślin, należące do niżej wymienionych kategorii, które poinformują Sekretariat o swym życzeniu przysyłania obserwatorów na sesje Konferencji, są do nich dopuszczane, chyba że co najmniej jedna trzecia Stron wyrazi sprzeciw:

a) międzynarodowe organizacje albo instytucje rządowe lub też pozarządowe bądź krajowe organizacje i instytucje rządowe; oraz

b) krajowe organizacje albo instytucje pozarządowe upoważnione do tego przez państwo, w którym mają siedzibę.

Po uzyskaniu zgody na uczestnictwo obserwatorzy mogą uczestniczyć w sesjach, ale bez prawa głosu.

Artykuł XII

Sekretariat

1. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji Dyrektor Wykonawczy Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska utworzy Sekretariat. Będzie on mógł – w zakresie i w sposób, jakie uzna za właściwe – korzystać z pomocy odpowiednich międzynarodowych lub krajowych organizacji międzyrządowych lub pozarządowych i instytucji kompetentnych w sprawach ochrony i zachowania dzikiej fauny i flory lub zarządzania nią

2. Funkcje Sekretariatu obejmują:

a) organizowanie Konferencji Stron i ich obsługę;

b) pełnienie funkcji powierzonych mu zgodnie z postanowieniami artykułów XV i XVI niniejszej Konwencji;

c) podejmowanie – zgodnie z programami zatwierdzonymi przez Konferencję Stron – badań naukowych i technicznych, które będą przyczyniać się do stosowania niniejszej Konwencji, łącznie z badaniami dotyczącymi norm, których należy przestrzegać przy przygotowywaniu i przewozie żywych okazów, oraz środków identyfikacji okazów;

d) analizowanie sprawozdań Stron i zwracanie się do Stron o wszelkie uzupełniające informacje, które uzna on za konieczne dla zapewnienia stosowania niniejszej Konwencji;

e) zwracanie uwagi Stron na wszelkie sprawy dotyczące celów niniejszej Konwencji;

f) okresowe publikowanie i rozprowadzanie wśród Stron bieżącego wydania załączników I, II i III, jak również wszelkich informacji, które ułatwiają identyfikację okazów gatunków objętych tymi załącznikami;

g) przygotowywanie sprawozdań rocznych dla Stron na temat prac własnych Sekretariatu i stosowania niniejszej Konwencji, jak również wszelkich innych sprawozdań, których Strony mogą zażądać podczas sesji Konferencji Stron;

h) przygotowywanie zaleceń dotyczących realizacji celów i stosowania postanowień niniejszej Konwencji, łącznie z wymianą informacji o charakterze naukowym lub technicznym;

i) spełnianie wszelkich innych funkcji powierzonych mu przez Strony.

Artykuł XIII

Środki międzynarodowe

1. W przypadku gdy Sekretariat na podstawie otrzymanych informacji uzna, że jakikolwiek gatunek objęty załącznikiem I lub II jest zagrożony przez handel okazami tego gatunku lub że postanowienia niniejszej Konwencji nie są skutecznie wykonywane, powiadomi o tym właściwy organ zarządzający zainteresowanej Strony lub Stron.

2. Strona, która otrzyma informację dotyczącą faktów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, poinformuje jak najszybciej Sekretariat o wszelkich takich faktach w zakresie, w jakim pozwala na to jej prawo, i stosownie do okoliczności zaproponuje środki zaradcze. Gdy Strona uzna, że wskazane jest dochodzenie, może ono zostać przeprowadzone przez jedną lub większą liczbę osób wyraźnie upoważnionych przez tę Stronę.

3. Informacje dostarczone przez Stronę lub wynikające z dochodzenia wspomnianego w ust. 2 niniejszego artykułu zostaną zbadane podczas następnej sesji Konferencji Stron, która może skierować do tej Strony zalecenia, jakie uzna za stosowne.

Artykuł XIV

Wpływ Konwencji na przepisy krajowe i konwencje międzynarodowe

1. Postanowienia niniejszej Konwencji w żaden sposób nie naruszają prawa Stron do zastosowania:

a) bardziej restrykcyjnych środków krajowych dotyczących warunków, jakim podlega handel, odławianie lub zbiór, posiadanie lub przewóz okazów należących do gatunków objętych załącznikami I, II i III, aż do całkowitego zakazu włącznie; lub

b) środków krajowych ograniczających handel, odławianie, zbiór, posiadanie lub przewóz okazów gatunków nieobjętych załącznikami I, II lub III lub zakazujących tych czynności.

2. Postanowienia niniejszej Konwencji nie naruszają przepisów środków krajowych ani zobowiązań Stron wynikających z jakiegokolwiek układu, konwencji lub umowy międzynarodowej, dotyczących innych aspektów handlu, odławiania, zbioru, posiadania lub przewozu okazów, które weszły lub mogą później wejść w życie w stosunku do którejkolwiek Strony, łącznie z przepisami dotyczącymi cła, zdrowia publicznego, weterynarii oraz kwarantanny roślin.

3. Postanowienia niniejszej Konwencji nie naruszają postanowień lub zobowiązań wynikających z układów, konwencji lub umów międzynarodowych zawartych lub takich, które mogą być zawarte pomiędzy państwami tworzącymi unię lub regionalną strefę handlową, obejmujących utworzenie lub utrzymanie wspólnej zewnętrznej kontroli celnej i zniesienie kontroli celnej wewnętrznej w zakresie, w jakim dotyczą one handlu między państwami członkowskimi takiej unii lub strefy.

4. Państwo będące Stroną niniejszej Konwencji, które jest również Stroną jakiegokolwiek innego układu, konwencji lub umowy międzynarodowej, obowiązującej w chwili wejścia w życie niniejszej Konwencji, na mocy której zapewnia się ochronę gatunkom morskim objętym załącznikiem II, zostanie zwolnione z zobowiązań nakładanych na nie na mocy postanowień niniejszej Konwencji w odniesieniu do handlu okazami gatunków objętych załącznikiem II, jeżeli okazy te zostały złowione przez statki zarejestrowane w tym państwie i zgodnie z postanowieniami tego innego układu, konwencji lub umowy międzynarodowej.

5. Niezależnie od postanowień art. III, IV i V niniejszej Konwencji wszelki wywóz okazów złowionych zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu będzie wymagał jedynie świadectwa organu zarządzającego państwa, do którego okazy zostały sprowadzone, stwierdzającego, że dany okaz został złowiony zgodnie z postanowieniami innego układu, konwencji lub umowy międzynarodowej.

6. Żadne postanowienie niniejszej Konwencji nie narusza prawa do kodyfikacji i opracowania prawa morza przez Konferencję Prawa Morza Organizacji Narodów Zjednoczonych, zwołaną zgodnie z rezolucją 2750 C (XXV) Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych ani nie narusza obecnych albo przyszłych roszczeń lub poglądów prawnych jakiegokolwiek państwa dotyczących prawa morza oraz charakteru i zasięgu jego jurysdykcji przybrzeżnej oraz jurysdykcji, którą sprawuje w stosunku do statków pływających pod jego banderą.

Artykuł XV

Zmiany do załączników I i II

1. W odniesieniu do poprawek wnoszonych do załączników I i II podczas sesji Konferencji Stron mają zastosowanie następujące postanowienia:

a) każda Strona może zaproponować poprawkę do załącznika I lub II w celu rozpatrzenia jej na następnej sesji Konferencji. Tekst proponowanej poprawki zostanie zakomunikowany Sekretariatowi co najmniej 150 dni przed sesją Konferencji. Sekretariat konsultuje zmianę z innymi Stronami oraz z zainteresowanymi organami zgodnie z postanowieniami ust. 2 lit. b) i c) niniejszego artykułu oraz powiadamia o ich stanowisku wszystkie Strony nie później niż 30 dni przed sesją Konferencji.

b) zmiany uchwalane są większością dwóch trzecich głosów Stron obecnych i głosujących. Przez określenie "Strony obecne i głosujące" rozumie się Strony obecne i głosujące za lub przeciw. Strony wstrzymujące się od głosowania nie będą wliczane do dwóch trzecich wymaganych do przyjęcia poprawki.

c) zmiany przyjęte na sesji Konferencji wchodzą w życie 90 dni od tej sesji w stosunku do wszystkich Stron, z wyjątkiem tych, które zgłosiły zastrzeżenie zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

2. W odniesieniu do poprawek do załączników I i II, wnoszonych między sesjami Konferencji Stron, mają zastosowanie następujące postanowienia:

a) każda Strona może zaproponować poprawkę do załącznika I lub II w celu rozpatrzenia jej w okresie między sesjami Konferencji w trybie korespondencyjnym ustalonym w niniejszym ustępie.

b) w odniesieniu do gatunków morskich Sekretariat, po otrzymaniu tekstu proponowanej poprawki, niezwłocznie przekazuje go Stronom. Konsultuje ją również z kompetentnymi organizacjami międzyrządowymi, zwłaszcza w celu uzyskania wszelkich danych naukowych, których te organy mogą dostarczyć, i w celu zapewnienia koordynacji wszelkich środków ochrony stosowanych przez te organizacje. Sekretariat najszybciej jak to możliwe przekazuje

Stronom wyrażone opinie oraz dane dostarczone przez te organizacje, jak również swoje własne wnioski i zalecenia.

c) w odniesieniu do gatunków innych niż morskie Sekretariat, po otrzymaniu tekstu proponowanej poprawki, niezwłocznie przekazuje go Stronom, a następnie jak najszybciej przekazuje swoje własne zalecenia.

d) każda Strona może, w ciągu 60 dni od daty przekazania Stronom przez Sekretariat jego zaleceń zgodnie z lit. b) lub c) niniejszego ustępu, przekazać Sekretariatowi swoje uwagi dotyczące proponowanej poprawki, jak również wszystkie dane i informacje naukowe.

e) Sekretariat przekazuje Stronom najszybciej jak to możliwe otrzymane odpowiedzi wraz ze swymi własnymi zaleceniami.

f) jeżeli w ciągu 30 dni od daty przekazania odpowiedzi i zaleceń przekazanych na podstawie postanowień lit. e) niniejszego ustępu Sekretariat nie otrzyma żadnych zastrzeżeń co do proponowanej poprawki, poprawka ta wchodzi w życie 90 dni później w odniesieniu do wszystkich Stron, z wyjątkiem tych, które zgłosiły zastrzeżenia zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

g) jeżeli Sekretariat otrzymuje zastrzeżenie od którejkolwiek ze Stron, proponowaną poprawkę poddaje się głosowaniu korespondencyjnemu zgodnie z postanowieniami lit. h), i) i j) niniejszego ustępu.

h) Sekretariat powiadamia Strony o otrzymanym zastrzeżeniu.

i) jeżeli Sekretariat nie otrzyma głosów za, przeciw lub wstrzymujących się od co najmniej połowy Stron, w ciągu 60 dni od daty zawiadomienia, o którym mowa w lit. h) niniejszego ustępu, proponowaną poprawkę odsyła się do ponownego rozpatrzenia na następnej sesji Konferencji Stron.

j) w przypadku otrzymania głosów co najmniej połowy Stron poprawka zostaje przyjęta większością dwóch trzecich Stron głosujących za lub przeciw.

k) Sekretariat powiadamia Strony o wyniku głosowania.

l) w przypadku przyjęcia proponowanej poprawki wchodzi ona w życie 90 dni od daty powiadomienia przez Sekretariat o jej przyjęciu w odniesieniu do wszystkich Stron, z wyjątkiem tych, które zgłosiły zastrzeżenie zgodnie z postanowieniami ust. 3 niniejszego artykułu.

3. W okresie 90 dni, o którym mowa w ust. 1 lit. c) lub ust. 2 li.t l) niniejszego artykułu, każda ze Stron może, w drodze pisemnego powiadomienia rządu będącego depozytariuszem, zgłosić zastrzeżenie do tej poprawki. Dopóki takie zastrzeżenie nie zostanie wycofane, Strona ta będzie traktowana – w odniesieniu do handlu gatunkami, których poprawka dotyczy – tak jak państwo niebędące Stroną niniejszej Konwencji.

Artykuł XVI

Załącznik III i zmiany do tego załącznika

1. Każda ze Stron może w dowolnym momencie przedłożyć Sekretariatowi listę gatunków, które określa – w granicach swojej jurysdykcji – jako podlegające regulacji w celach wymienionych w art. II ust. 3. Załącznik III obejmuje nazwy Stron zgłaszających gatunki w celu wpisania ich do załącznika, nazwę naukową tych gatunków, a także wszelkie części zwierząt lub roślin oraz produkty pochodne, które są wyszczególnione do celów art. I lit. b).

2. Każdą listę, przedłożoną na podstawie postanowień ust. 1 niniejszego artykułu, Sekretariat podaje do wiadomości Stron niezwłocznie po jej otrzymaniu. Lista taka wchodzi w życie jako integralna część załącznika III 90 dni od daty podania jej do wiadomości. Po podaniu do wiadomości takiej listy każda ze Stron może w każdej chwili, w drodze pisemnego powiadomienia rządu będącego depozytariuszem, zgłosić zastrzeżenia w odniesieniu do jakiegokolwiek gatunku, jego części albo produktu pochodnego. Dopóki takie zastrzeżenie nie zostanie wycofane, państwo to będzie traktowane – w zakresie handlu okazami tego gatunku, ich częściami lub produktami pochodnymi – tak jak państwo niebędące Stroną niniejszej Konwencji.

3. Strona, która zaproponowała wpis określonego gatunku do załącznika III, może w każdej chwili wycofać go w drodze pisemnego powiadomienia Sekretariatu, który powiadomi o tym wszystkie Strony. Wycofanie staje się skuteczne 30 dni od daty takiego powiadomienia.

4. Każda ze Stron, przedkładając listę na podstawie postanowień ust. 1 niniejszego artykułu, przedkłada Sekretariatowi kopie wszelkich krajowych ustaw i przepisów wykonawczych stosowanych do ochrony takiego gatunku wraz z wszelkimi komentarzami, które uważa za niezbędne lub których może zażądać Sekretariat. Dopóki gatunki, o których mowa, pozostają objęte załącznikiem III, Strona ta przedkłada wszelkie zmiany tych ustaw i przepisów lub wszelkie nowe komentarze – z chwilą ich wprowadzenia.

Artykuł XVII

Zmiana Konwencji

1. Sekretariat zwołuje nadzwyczajną sesję Konferencji Stron na pisemny wniosek co najmniej jednej trzeciej Stron w celu rozpatrzenia i przyjęcia poprawek do niniejszej Konwencji. Takie zmiany przyjmuje się większością dwóch trzecich liczby głosów Stron obecnych i głosujących. Przez określenie „Strony obecne i głosujące" rozumie się Strony obecne i głosujące za lub przeciw. Strony wstrzymujące się od głosowania nie będą wliczane do dwóch trzecich wymaganych do przyjęcia poprawki.

2. Sekretariat przekazuje Stronom tekst każdej zaproponowanej poprawki na co najmniej 90 dni przed sesją Konferencji.

3. Poprawka wchodzi w życie w odniesieniu do Stron, które ją przyjęły, 60 dni po złożeniu przez dwie trzecie Stron rządowi będącemu depozytariuszem dokumentów przyjęcia poprawki. Po tym czasie poprawka wchodzi w życie w odniesieniu do każdej innej Strony 60 dni po złożeniu przez tę Stronę dokumentu przyjęcia poprawki.

Artykuł XVIII

Rozstrzyganie sporów

1. Wszelkie spory, jakie mogą powstać pomiędzy dwiema Stronami lub większą liczbą Stron Konwencji w związku z interpretacją lub wykonaniem jej postanowień, są przedmiotem negocjacji między zainteresowanymi Stronami.

2. Jeżeli spór nie może być rozstrzygnięty w trybie przewidzianym w ust. 1 niniejszego artykułu, Strony mogą za obopólną zgodą poddać spór arbitrażowi, a w szczególności Stałemu Trybunałowi Arbitrażowemu w Hadze. Strony, które poddały spór arbitrażowi, są związane decyzją arbitrażową.

Artykuł XIX

Podpis

Niniejsza Konwencja pozostanie otwarta do podpisu w Waszyngtonie do dnia 30 kwietnia 1973 r., a następnie w Bernie do dnia 31 grudnia 1974 r.

Artykuł XX

Ratyfikacja, przyjęcie i zatwierdzenie

Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia składa się rządowi Konfederacji Szwajcarskiej, który jest rządem depozytariuszem.

Artykuł XXI

Przystąpienie

1. Niniejsza Konwencja jest stale otwarta do przystąpienia. Dokumenty przystąpienia składa się rządowi depozytariuszowi.

2. Niniejsza Konwencja jest otwarta do przystąpienia dla regionalnych organizacji integracji gospodarczej utworzonych przez suwerenne państwa, mających kompetencje w zakresie negocjowania, zawierania i stosowania międzynarodowych umów w sprawach przekazywanych im przez ich państwa członkowskie i objętych niniejszą Konwencją.

3. W swoich dokumentach przystąpienia organizacja ta określa zakres swoich kompetencji w odniesieniu do spraw regulowanych przez niniejszą Konwencję. Organizacje te informują także rząd depozytariusza o każdej istotnej zmianie w zakresie ich kompetencji. Powiadomienia regionalnych organizacji integracji ekonomicznej dotyczące zakresu ich kompetencji w odniesieniu do kwestii regulowanych niniejszą Konwencją oraz o jego zmianach są przekazywane Stronom przez rząd będący depozytariuszem

4. W sprawach należących do ich kompetencji takie regionalne organizacje integracji gospodarczej korzystają z praw przyznanych niniejszą Konwencją i wypełniają zobowiązania, które niniejsza Konwencja nakłada na ich państwa członkowskie będące Stronami Konwencji W takich przypadkach państwa członkowskie tych organizacji nie są uprawnione do indywidualnego korzystania z takich praw.

5. W sprawach należących do ich kompetencji, organizacje regionalnej integracji gospodarczej dysponują, przy korzystaniu z przysługującego im prawa głosu, liczbą głosów równą liczbie ich państw członkowskich, będących Stronami Konwencji. Organizacje te nie dysponują prawem głosu, jeśli ich państwa członkowskie korzystają z przysługującego im prawa głosu, i odwrotnie.

6. Wszelkie odniesienia do „Stron” w rozumieniu art. 1 lit. h) niniejszej Konwencji, do „państwa”/„państw” lub „państwa-Strony”/„państw-Stron” Konwencji rozumie się jako obejmujące odniesienie do każdej organizacji regionalnej integracji gospodarczej mającej kompetencje w zakresie negocjowania, zawierania i stosowania międzynarodowych umów w sprawach objętych niniejszą Konwencją.

Artykuł XXII

Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie 90 dni po dacie złożenia rządowi depozytariuszowi dziesiątego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

2. W stosunku do każdego państwa, które ratyfikuje, przyjmuje lub zatwierdza niniejszą Konwencję albo do niej przystąpi po złożeniu dziesiątego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, niniejsza Konwencja wchodzi w życie 90 dni po złożeniu przez to państwo dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł XXIII

Zastrzeżenia

1. Niniejsza konwencja nie może być przedmiotem zastrzeżeń ogólnych. Mogą być zgłaszane tylko zastrzeżenia szczegółowe zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu oraz artykułów XV i XVI.

2. Każde państwo może, składając swój dokument ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, zgłosić określone zastrzeżenia w odniesieniu do:

a) jakiegokolwiek gatunku wymienionego w załączniku I, II lub III; albo

b) jakichkolwiek części lub produktów pochodnych, należących do gatunku objętego załącznikiem III.

3. Dopóki państwo będące Stroną niniejszej Konwencji nie wycofa swego zastrzeżenia zgłoszonego na podstawie postanowień niniejszego artykułu, będzie ono traktowane - w zakresie handlu gatunkami lub częściami albo produktami pochodnymi wymienionych w tym zastrzeżeniu - tak jak państwo niebędące Stroną niniejszej Konwencji.

Artykuł XXIV

Wypowiedzenie

Każda Strona może wypowiedzieć niniejszą Konwencję w drodze pisemnego powiadomienia skierowanego do rządu będącego depozytariuszem. Wypowiedzenie to staje się skuteczne po upływie dwunastu miesięcy od otrzymania powiadomienia przez rząd będący depozytariuszem

Artykuł XXV

Depozytariusz

1. Oryginał niniejszej Konwencji w językach angielskim, chińskim, francuskim, hiszpańskim i rosyjskim, z których każdy jest jednakowo autentyczny, zostanie złożony rządowi będącemu depozytariuszem, który przekaże uwierzytelnione jego kopie państwom, które podpisały Konwencję lub złożyły dokumenty przystąpienia do niej.

2. Rząd będący depozytariuszem informuje wszystkie państwa podpisujące Konwencję lub przystępujące do Konwencji oraz Sekretariat o podpisach, złożeniu dokumentów ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, o wejściu w życie niniejszej Konwencji, zgłoszeniu lub wycofaniu zastrzeżeń, poprawkach do niej i o powiadomieniach o wypowiedzeniu.

3. Rząd będący depozytariuszem przekazuje, niezwłocznie po wejściu w życie niniejszej Konwencji, jej uwierzytelniony egzemplarz Sekretariatowi Narodów Zjednoczonych w celu zarejestrowania i opublikowania zgodnie z art. 102 Karty Narodów Zjednoczonych.

Na dowód czego niżej podpisani pełnomocnicy, należycie w tym celu upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Waszyngtonie dnia trzeciego marca tysiąc dziewięćset siedemdziesiątego trzeciego roku.